S.R.A. BULLETIN

April 2018

SRA Bulletin Verenigingsblad van de VERON afd.57 Schagen.

Het luie zweet moet er even uit !

SCHAGEN

Redactieteam: Klaas Jan Kaan pa5kk@amsat.org
Gerrit Dekker pa3ds@amsat.org
Inleveren copy bij Gerrrit PA3DS

Bestuur A57:

Voorzitter	PA3AQU	0224-213715	pa3aqu@veron.nl
Secretaris	PAØJHS	0226-411793	pi4sra@veron.nl
Penningmeester	PAØVAB	0227-592460	pa0vab@veron.nl
Lid	PA3DS	0224-212990	pa3ds@amsat.org
Lid	PD2WDK	0224-752481	pd2wdk@veron.nl

Agenda:

16 maart	Lezing Ger PAØGWV over Ruimtevaart
20 April	Lezing 23 cm zelfbouw transceiver door Bas de Jong PE1JPD
18 mei	René Stevens PE1CMO: lezing over verbindingen op VHF/UHF
15 juni	Koffie avond bij PA5KK
20 juli	Koffie avond bij PAØASW
17 augustus	Koffie avond bij PA5KK
21 september	Zelfbouw avond
19 oktober	
Donderdag	**15 november** Verkoping Den Helder
21 december	Kerstavond

Luister voor het laatste nieuws naar de KNH-ronde.

Elke zondag om 11.00 uur op 145.225 MHz

VAN DE VICE-VOORZITTER.

Je bent gewend om op deze plaats een korte intro te vinden van onze voorzitter, maar helaas heeft die wegens drukte verstek moeten laten gaan en staat er iets anders boven.
Een geintje moet kunnen.
Toen ik vorige week na een forse gezondheidsdip de draad weer probeerde op te pakken, mailde ik maar eerst eens met Michel in zijn, wat ik noemde "Hollandse enclave in Frankrijk", om te zien of hij kon zorgen voor een afronding van zijn continuing story. Dat werd mij meteen toegezegd en het resultaat zie je in deze uitgave. De kuil die hij voor zichzelf groef staat voor mij eigenlijk symbool voor de reuzeklus die hij daar heeft verricht. Het is een niet geringe opgave voor iemand die afzwaait als kapitein van een schip om daarna in z'n eentje een huis te renoveren en en-passant ook nog een en ander aan nieuwbouw op te trekken. Met mijn halve eeuw aan bouwkundige ervaring weet ik een beetje wat daar aan kennis, maar vooral aan doorzettingsvermogen achter zit. Petje af !
Ook van de bootreis van Jinny en Mirjam vind je hier een stuk. Helaas ontving ik niet de volledige reis.
Wie op de jaarvergadering aanwezig was, heeft meegekregen dat een deel van mijn taak als bestuurslid, door Adrie is overgenomen, n.l. de scouting voor sprekers voor onze clubavonden.

Adrie heeft dat voortvarend opgepakt, dat kun je zien aan het programma, maar het is hem niet in zijn koude kleren gaan zitten.
Hij was nog maar net bezig of hij moest in het ziekenhuis worden opgenomen. Daarmee kon hij mijn bed in het ziekenhuis, dat ik net had verlaten, innemen. Inmiddels proberen we beiden ons leven weer, met een beetje meer moeite als voorheen, voort te zetten. Wat Adrie dan toch maar mooi regelde was dat een paar lezingen zijn of worden gegeven door mensen uit onze eigen kring. Dat is best iets om trots op te zijn. Wat een kennis zit er in ons clubje !
Nu ik toch bezig ben, richt ik hier maar weer even de bekende vraag aan jullie, n.l. de vraag, als je met iets leuks aan het experimenteren bent, om ook aan het SRA-bulletin te denken. Je gepruts kan voor iemand anders ook interessant zijn. Taal is geen probleem, heb je er moeite mee, met liefde wordt hier je tekst zo nodig aangepast of, indien handgeschreven, in de computer ingeklopt.

Gerrit PA3DS

We zijn vertrokken (vervolg)

De tijd vliegt voorbij, het is alweer bijna 5 jaar geleden dat ik afscheid heb genomen van de Koninklijke Marine en Anita en ik wonen alweer iets meer dan 4 jaar officieel in Frankrijk. Het bouwval waar we toentertijd ons hart aan hadden verpand heeft een volledige metamorfose ondergaan en is inmiddels het huis van onze dromen, nou ja….. bijna, want kleine dingen moeten nog wel gebeuren en dat zal waarschijnlijk wel ook altijd zo blijven. Toen ik eergisteren mijn mailbox opende kwam ik tussen alle reclameberichtjes ook de email van Gerrit PA3DS tegen. De titel van zijn email, Winter, vond ik bijzonder, want hoewel de meteorologische lente al begonnen is, rest ons (dd. 06-03-2018) nog maar veertien dagen van dit jaargetijde. Ik had ook wel zo'n beetje een idee van de inhoud van zijn email want mijn verslag, "Wij zijn vertrokken", het relaas van onze emigratie naar Frankrijk was nog niet geheel afgerond en bij de vorige uitgave van het SRA-bulletin moest ik door drukke werkzaamheden helaas verstek laten gaan. Mijn voorgevoel was juist en omdat van uitstel afstel komt, heb ik direct mijn laptop opgestart en, om weer de draad te kunnen oppakken, mijn laatste stukje nagelezen en mijn aantekeningen doorgenomen.
De tijd schrijdt voort, het wordt voorjaar 2016 en de keuken is helemaal klaar, het plafond is geschilderd en eigenlijk zijn alle noodzakelijke werkzaamheden allemaal gedaan en begint ons huisje dat te worden wat we voor ogen hadden. Tijdens de eerste keer grasmaaien van het jaar had ik me al voorgenomen om mijn Bijzenmast, die ik samen met de Poolse chauffeur Pjotr naast het huis had gelegd, maar eens te gaan plaatsen.

De mast lag er nu lang genoeg, werd al een beetje groen, en elke keer een stukje verplaatsen om het gras te maaien was ook niet precies waarvoor ik hem gekocht had. In overleg met Anita (heel belangrijk) was al wel de plaats voor de mast bepaald; naast het huis zou de mast moeten verrijzen. Voor mij een ideale plaats want de afstand tot de shack is dan minimaal en vanuit het zijraam zou ik de mast constant in het vizier hebben. Een kleine hindernis was wel, dat het beoogde stukje land niet mijn eigendom is en dat ik voor de plaatsing van de mast toestemming moest hebben van Jean Luc, onze buurman. Nou heb ik dat stuk grond al in gebruik sinds we hier wonen, dat gold ook voor de vorige eigenaars, dus ik ging er eigenlijk van uit dat zijn toestemming een formaliteit zou zijn. Ik had wat dat betreft buiten de waard gerekend, want nadat ik de vraag had gesteld, kreeg ik zeer vriendelijk maar onmiskenbaar te verstaan dat hij dat eigenlijk niet wilde, maar dat hij wel bereid was het perceel, waarvan het door mij beoogde stukje grond deel uit maakte, aan mij te verkopen. In principe had ik daar wel oren naar en ik zag eigenlijk alleen maar voordelen. De prijs was ook geen probleem en van zijn vraagprijs van 400 euro wist ik nog met Hollandse handelsgeest 100 euro af te halen. Let wel het hele perceel beslaat een oppervlakte van 1500 m2 en er bevindt zich ook een bron op. Allemaal te mooi om waar te zijn zou je bijna zeggen en dat was het ook. De notariskosten van bijna zevenhonderd euro had ik nog wel verwacht maar de notaris ontdekte, dat er op de geldende eigendomsakte drie personen stonden vermeld; de al eerder genoemde Jean Luc, zijn vrouw en een in het dorp onbekende dame met het geboortejaar 1901. Het was niet alleen de notaris, maar ook Jean Luc een compleet raadsel hoe deze dame op de akte kwam.

De beste aanname was dat zij in het verleden, lang geleden toen Jean Luc het perceel aankocht, per abuis op de akte was blijven staan. De precieze oorzaak kan ik alleen maar naar gissen, maar zeker is wel dat (en ik neem nu maar even aan dat betrokken dame niet meer onder ons is), alle nazaten van madame recht hebben op een deel-van-een-derde van de verkoopprijs van het door mij gewenste perceel.
In Frankrijk is het een van de taken van de notaris om contact op te nemen met nazaten en erfgenamen, maar de kosten van deze handelingen worden wel verhaald en, in dit geval, bij mij neergelegd. Ik heb dan ook de zaak maar snel laten rusten en voor de eenvoudigste oplossing gekozen: de plaats voor mast verplaatsen naar de eigen tuin.
Probleem opgelost zou je bijna zeggen, maar voor dat ik überhaupt met de plaatsing van de mast kon beginnen, moest ik me nog wel even verdiepen in de Code de l'Urbanisme, de Franse regelgeving voor plannen en bouwen. Hoewel ik me in het Frans redelijk verstaanbaar kan maken is het ambtelijk Frans een heel ander verhaal. Het woordenboek geeft niet altijd (meer niet dan wel) uitsluitsel en de diverse vertaalsites geven soms humoristische oplossingen, die kant nog wal raken. Navraag bij collega-zendamateurs op de verenigingsmiddag, -ik had dat direct moeten doen-, gaf mij het antwoord. Als de mast in ingedraaide toestand niet hoger is dan 12 meter, is geen vergunning, zelfs geen melding benodigd. Mijn mast is met de topbuis van 5 meter in ingedraaide toestand maar 11 meter, dus de werkzaamheden konden beginnen. Uit navraag maar vooral uit de informatie en krachtberekeningen die Antennebouw Wind (voorheen Bijzen) mij verstrekte wist ik dat mijn antennefundering tenminste 1,8 m3 (4300kg) moest gaan bedragen.

Ik wilde in ieder geval aan de veilige kant gaan zitten en de eerste afmetingen van het gat had ik al snel uitgezet. 1m25 bij 1m25 en dan gewoon graven tot 1m50 diep.

Klinkt allemaal heel eenvoudig en de voor de eerste halve meter was dat ook zo, maar toen was het zwarte zand op en kwam een harde oranje kleilaag tevoorschijn. Mijn buurman wist me te vertellen dat van deze klei de stenen waren gebakken waar ons huis van was gebouwd. De grondstoffen werden vroeger ter plaatse gedolven en verwerkt tot bouwmateriaal. Al gravend en hakkend in de harde klei begon ik toch bewondering te krijgen voor de arbeiders die in 1870 mijn huidige huis hadden gebouwd en die bewondering werd alleen maar groter toen de harde oranje klei plaats maakte voor een nog hardere, steenachtige leemlaag.

Met de schep kon ik nog maar met moeite dunne laagjes wegschrapen en dat terwijl de bewegingsvrijheid in het gat er nou ook niet beter op werd. Uiteindelijk bood mijn elektrische drilboor de oplossing. Het apparaat had geen enkele moeite met de harde leem en ik kon emmer voor emmer leem uit het gat scheppen. Het klusje waarvan ik in eerste instantie dacht het in een dag geklaard te hebben heeft wat meer tijd in beslag genomen. Drie dagen nadat ik de eerste spa in de grond stak, stond ik moe maar voldaan en met spierpijn naar het gat te kijken waar straks mijn antennemast op zou komen. In mijn enthousiasme had ik alleen ietwat meer weggegraven dan dat mijn oorspronkelijke plan was. De zijden waren 15 cm langer dan benodigd en ook de diepte viel meer uit dan initieel gepland. Ach, je wilt tenslotte aan de veilige kant gaan zitten, zullen we maar zeggen.
Eenmaal gereed met graven en dus alle afmetingen bekend, kon ik de wapening voor de fundatie gaan bestellen. Ik wilde 2 cm ruimte tussen wapening en de buitenkant van de fundatie houden (google kennis) en had daar dan ook de afmetingen op aangepast.

Geen probleem zeiden ze, wordt geregeld. De wapening zag er dan ook geweldig uit; een stevige kooi van grijs/blauw glanzend betonijzer. Bijna zonde om te laten verzinken in het gat en onder beton te laten verdwijnen. Dat laatste bleek bij thuiskomst ook niet mogelijk te zijn, want mijn opgegeven maten bleken niet te zijn gebruikt. De wapening opnieuw laten maken zou me te veel tijd gaan kosten dus zat er maar één ding op; het gat vergroten en aan te passen aan de wapening. Een beetje de omgekeerde wereld, dunkt me, maar c'est la vie en in ieder geval heb ik nu zeker genoeg gewicht onder mijn mast.
Ik had het moeten tellen, de hoeveelheid kruiwagens beton die er in het gat verdwenen zijn, maar helaas.

Dat het er veel zijn geweest voelde ik 's-avonds wel aan mijn armen; ik had het idee dat ze centimeters langer waren dan normaal en zelfs het optillen van mijn kopje koffie deed me zeer. Ik heb die nacht dan ook geslapen als het spreekwoordelijke blok, hoewel ik bij het naar bed gaan nog wel het monotone gedreun van de betonmolen in mijn hoofd hoorde. Alle sores was, gelukkig maar, de volgende morgen gewoon vergeten en mijn armen voelde ook stukken beter aan. De klus was voor het grootste gedeelte geklaard en nu was het alleen nog maar een kwestie van geduld hebben. Mij was verteld dat ik tenminste 28 dagen het beton moest laten uitharden alvorens verder te kunnen gaan met de constructie van de mast.

Geduld is een schone zaak en de wachttijd heb ik goed besteed door mijn tweedehands FB33 eens goed te onderhouden. PAØFRI heeft op zijn site de nodige aandacht besteed aan het onderhoud aan de antennes van Fritzel en ik heb daar dan ook dankbaar gebruik van gemaakt. Het heeft me wat brillootjes gekost maar de antenne zag er weer uit als nieuw. Ik wil niet zeggen dat ik de dagen aftelde, dat ik eindelijk de mast kon gaan plaatsen, maar naarmate de tijd vorderde begon het toch wel te kriebelen en ik geef dan ook eerlijk toe dat ik het precies 24 dagen heb uitgehouden.

Het plaatsen van de antenne was ook nog wel even een operatie.

De Bijzenmast scharniert aan de voet en de boomlengte van de FB33 is ietsjes meer dan 5 meter. Montage moet dus gebeuren met een behoorlijke trap terwijl de mast op ongeveer 45 graden hangt. Het plaatsen van resp. de reflector (7,75m), radiator (7,40m) en director (7,06m) had nog meer voeten in aarde omdat er een paar bomen in de weg stonden. Mijn eerste ingeving was "omzagen", maar deze mening werd niet door Anita gedeeld. In gedeeltes monteren en een wat langere ladder was uiteindelijk de oplossing.
De mast staat inmiddels fier omhoog en de FB33 heeft in de loop van de afgelopen twee jaar gezelschap gekregen van een rotary-dipole voor 40 m en een HB9CV voor de 6 meter band.
De plaatsing van een 10 element kruisyagi voor 2 meter moet even wachten maar staat nog wel in de planning.

Nawoord

Emigreren is een grote stap en een totale omschakeling in iemands leven. Anita en ik hebben er bewust voor gekozen om na mijn bijna 40 jarige carrière bij de Marine iets totaal anders te beginnen omdat het voor ons beiden behoorlijk wennen zou zijn om na mijn frequent-varen en veel-van-huis zijn bijna permanent samen te zijn. Dat totaal anders is uiteindelijk onze verhuizing naar Frankrijk geworden. Frankrijk was voor ons beiden eigenlijk wel de logische keuze. Sinds onze verloving en onze eerste vakantie samen (in Frankrijk en hier maar 40 km vandaan) hebben wij beiden een zwak voor Frankrijk in het algemeen en voor deze streek in het bijzonder. Wij genieten elke dag en nu ons huis van bouwval naar paleisje is getransformeerd eigenlijk alleen maar meer. Nederland ligt ons nog steeds na aan het hart en wij zijn er dan ook regelmatig. In ons huis op wielen zijn we regelmatig te vinden bij de jachthaven in Schagen. Ik ben meestal wel te vinden op 2 meter en probeer dan ook zoveel mogelijk contacten te maken. Hier thuis heb ik de beschikking over wat meer communicatiemiddelen en zoals jullie hebben kunnen lezen over de nodige antennes. Ik ben altijd in voor een QSO met mede-clubgenoten; even een email aan f4vqk hotmail.com en we kunnen altijd iets afspreken, dat kan in voice, CW maar ook in de digitale modes. Tot ziens en misschien tot horens, 73's

Michel F4VQK

BOOTREIS DOOR NEDERLAND (2)

Het is zondag als we uit Schoorldam vertrekken voor het tweede deel van onze boottrip.
We varen via Alkmaar, naar Heerhugowaard en Langedijk, achter Waarland langs naar Medemblik, onderwijl luisterend naar de KNH-ronde. Met dank aan Adrie PAØASW kon Jinny zich ook nog even inmelden en een live-verslag geven van de route die we volgden.
Aangekomen te Medemblik legden we de boot in een van de vrije boxen en zijn we even de wal op gegaan om de benen te strekken. Je wordt van zo'n lange vaartocht tenslotte wel een beetje stijf en als het mooie weer je nodigt, blijf je niet in de kajuit zitten !
Al wandelend besloten we maar in een restaurantje te ankeren voor de avondmaaltijd en dat was nog hardstikke lekker ook. Daarna besloten we even te gaan kijken wat er zoal aan attracties op de kermis stond. Daarna zijn we weer rustig naar de haven gekuierd en gekeken wat er allemaal lag aan bootjesspul. Van erg groot tot minder groot, maar zo'n meter of twaalf daar zijn er de meeste wel van.
We ontmoetten een stel uit Den Helder, al pratend kwam hun vraag of we ook de volgende dag de oversteek naar Stavoren gingen maken. Dat was wel ons plan en de afspraak werd gemaakt dat we de oversteek gezamenlijk zouden maken. Dat is veiliger, omdat het voor beiden de eerste keer is.

Maar op de afgesproken tijd kwam er helaas niemand opdagen. Mirjam had al een trip naar de winkel gemaakt om de mondvoorraad op peil te brengen en nog steeds was er niemand wakker. De tijd draaide intussen door, het liep tegen de middag.
Jinny werd er niet vrolijk van, we vertrokken uiteindelijk met wat gemopper toch samen naar de overkant. Ondanks de hoge golven en een beetje rare bocht om goed voor de sluis te komen, kwamen we veilig in Stavoren aan. Er sneuvelde wel enig glaswerk in de deining. Dat hebben we, samen met het met koffie doorweekte vloerkleedje, gedumpt. We wilden toch al een ander kleedje op de vloer, met antislip. We zoeken er nog naar, zodat we alles in dezelfde kleur kunnen maken, wel zo netjes.
Die avond, na het eten, in het kleine Stavoren een mooie rondwandeling gemaakt. Op de terugweg kwamen we de mensen uit Den Helder weer tegen, waarmee we de oversteek hadden gemaakt. Ze vertelden dat zij en haar dochter erg zeeziek waren geweest tijdens de overtocht, vanwege de hevige deining. Wij denken dat je bij zo'n tocht niet in de kajuit moet zitten, maar in de open lucht. Benedendeks raakt je evenwichtsorgaan totaal van slag ! Maar misschien leren ze dat ooit nog wel. Ze wilden wel via een andere route naar huis terug, dat leek ons niet onverstandig.
Eenmaal terug bij onze boot lag er naast ons in de box een reuze boot aangemeerd.

Die kon er liggen doordat er een paal in de midden ontbrak, anders had-ie er niet in gekund. De volgende dag zijn de van Stavoren naar Heeg gevaren. Bij het bootrestaurant dronken we koffie op het terras en daarna trokken we verder, want er viel weinig te zien of te beleven. We bezochten nog wel een winkel in zeil- en bootspullen. Daar kan je altijd nog wel weer wat van je gading vinden. Verderop hebben we aangelegd tegenover de fabriek van de dr Oetker-pudding, een stuk buiten Leeuwarden. Of het kwam dat de wind goed stond of dat het altijd zo is, we roken er niks van.
Van Leeuwarden voeren we naar Sneek. Aan de overkant van onze aanlegplaats was het Fries Scheepvaart Museum. Daar hebben we een aantal uren doorgebracht, erg interessant voor de boten-liefhebber !
Daarna zijn we Sneek ingewandeld, even gekeken bij de beroemde Waterpoort, en gezien hoe druk het was op het water. Het was een komen en gaan van boten en bootjes van allerlei pluimage en dan te bedenken dat de grootste drukte nog moet komen ! De Sneekweek is het evenement op zeilgebied, dat belooft weer wat.
De volgende dag pakten we onze vouwfietsjes om wat in de omgeving rond te kijken. Je kunt dan toch weer naar andere plekken als waar je met de boot langs vaart of waar je te voet langs gaat.
De dag daarna hebben we gekeken of we naar Stiens zouden kunnen varen.

Dat hangt af van het waterpeil; als het peil te hoog is, kunnen we niet met de stuurhut onder de vaste brug door en moeten we een andere route kiezen. Het water bleek laag genoeg te staan, zodat we kozen voor deze route. We haalden onderweg een kennis op voor een leuk vaartochtje. Zijn fiets ging mee aan boord, zodat hij op de fiets terug naar huis kon. We voeren nu richting Leeuwarden, het was mooi weer, we konden genieten van onze tocht. We hebben die dag een uurtje of drie gevaren, waarna we in Leeuwarden aankwamen. Op een mooi plekje meerden we aan en gingen op zoek naar een winkel. Je moet toch ook weer eens een warme maaltijd maken voor de bemanning. We vonden daar genoeg van onze gading en zaten later heerlijk aan de shoarma.

We waren nauwelijks gaan eten, of het begon toch hard te regenen. Maar wij zaten droog en gezellig. Onze gast van de dag besteeg om ongeveer half negen zijn fiets, hij had een leuke dag gehad, maar moest om thuis te komen voor de duisternis inviel, nog wel een "stief kwartiertje" fietsen.
De ligplaats was voor deze nacht betaald, we konden nu plannen maken voor de volgende dag. We besloten naar Bolsward te varen, inderdaad we doen een stuk Elfstedentocht, maar dan al varend. De tocht naar Bolsward gaat via een aantal bruggen met een "gesloten" tijd van 12.00 tot 13.00 uur. Dan werken de brugwachters van deze bruggen niet. Om een uur gaat het licht weer op groen, wachten dus, met z'n allen.

Het beste kun je, als de brugwachters middaguur hebben, zelf ook maar gaan eten, vinden we. Zo gezegd, zo gedaan. We varen naar de kant waar een Engels gezin heeft aangemeerd. Met hun toestemming leggen wij onze boot aan de hunne vast en uiteindelijk wordt het nog heel gezellig als er nog een drietal boten bij komt.

Mirjam

Inleveren van tekst voor het SRA-bulletin graag als Word-document, platte tekst zonder reeds gepositioneerde afbeeldingen. Evt foto's of schema's in *.jpg, apart met zo nodig vermelding in de tekst van de juiste plek.

73 Gerrit PA3DS

K A A N
Constructies en Techn.Ontwerpen

Hét adres voor het buigen van loop-antennes.

En dan zelf afbouwen!

Info: K.J. Kaan PA5KK
Witte Paal 74
1742 NV Schagen
Tel. 0224-218 244
pa5kk@amsat.org